

На основу члана 142. и 144. став 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05 – исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07 – исправка, 116/08, 104/09 и 99/14), Жалбена комисија Владе - Веће у саставу: Веселин Лекић председник Већа, Маја Вујовић и Жељко Чургуз, чланови Већа, одлучујући по жалби А.А. државног службеника запосленог у Републичком геодетском заводу, изјављену преко пуномоћника, адвоката Б.Б. из А., на Решење Дисциплинске комисије Републичког геодетског завода, 07 број: ... од 29. априла 2015. године, у предмету – утврђене дисциплинске одговорности и изречене дисциплинске казне, на седници одржаној 19. маја 2015. године, донело је

РЕШЕЊЕ

1. ОДБИЈА СЕ жалба А.А. на Решење Дисциплинске комисије Републичког геодетског завода, 07 број: ... од 29. априла 2015. године, **као неоснована.**

2. ОДБИЈА СЕ захтев именованог за надокнаду трошкова другостепеног управног поступка, на име састава жалбе од стране пуномоћника-адвоката и на име Републичке административне таксе, **као неоснован.**

Образложење

Ожалбеним решењем, првостепени орган огласио је кривим А.А. државног службеника, запосленог у Служби за катастар непокретности Б., распоређен на радно место шефа одека у Сектору за катастар непокретности због извршења теже повреде дужности из радног односа из члана 109. тачка 2. Закона о државним службеницима, „незаконит рад или пропуштање радњи за које је државни службеник овлашћен ради спречавања незаконитости или штете“, и изрекао именованом новчану казну у износу од 25% плате за пуно радно време, исплаћене за месец у коме је новчана изречена, у трајању од три месеца. Истим решењем је одређено да свака страна сноси своје трошкове.

Незадовољан наведеним решењем, А.А. изјавио је жалбу, која је у Жалбеној комисији Владе примљена дана 15. маја 2015. године, под бројем: 116-01-59/2015-01. У жалби именовани наводи: да је изрека нејасна, неразумљива, супротна стању у списима и изведеним доказима; да Дисциплинска комисија није потпуно и тачно утврдила чињенично стање, те је на исто погрешно применила материјално право; да је првостепени орган неовлашћено прекорачио Закључак о покретању дисциплинског поступка од 07. априла 2015. године на основу кога је вођен поступак, уносећи у ожалбено решење другачију изреку, то јест у ожалбеном решењу су избачене речи из закључка "у обављању послова начелника СКН Б."; да у случају сваке измене Закључка о покретању поступка или уређења истог, мора се уређени или измењени закључак доставити на изјашњење браниоцу и државном службенику против кога се води поступак; да је А.А. закључком на терет стављено недоношење решења које је он извршио у "обављању послова начелника СКН Б.", те наведену радњу која му се ставља на терет не може извршити било који државни службеник већ искључиво начелник, јер је он формално по закону овлашћен да доноси решења, па и спорно Решење о упису хипотеке; да како је то и првостепени орган у свом решењу навео као неспорну чињеницу, А.А. од 25. фебруара 2013. године не обавља посао начелника службе па од тада више ни правно није могао урадити спорно решење о упису хипотеке; да је наступила застарелост покретања и вођења дисциплинског поступка имајући у виду да је поступак покренут 07. априла 2015. године, а да је он послове начелника обављао до 25. фебруара 2013. године; да од момента престанка функције начелника нема више законску могућност да доноси наведено решење, јер је то овлашћење прешло на новог начелника; да што се тиче саме радње која се ставља на терет жалиоцу да иста не представља повреду службене дужности,

јер банка није претрпела штету, а да је постојала било каква намера непокретност би била или отуђена или оптерећена. Предлаже се усвајање жалбе и обустава поступка због застарелости или поништај ожалбеног решења и враћање предмета на поновни поступак.

Првостепени орган, актом, 07 број: ... од 15. маја 2015. године је доставио списе предмета и то: изјављену жалбу, ожалбено решење, Предлог за покретање дисциплинског поступка број: ... од 21. јануара 2015. године, Закључак о покретању дисциплинског поступка Дисциплинске комисије Републичког геодетског завода, 07 број: ... од 07. априла 2015. године, Решење о именовању дисциплинске комисије Републичког геодетског завода, 07 број: ... од 17. септембра 2014. године, Записник са усмене дисциплинске расправе, 07 број: ... од 28. априла 2015. године, Записник о већању и гласању, 07 број: ... од 28. априла 2015. године и друге доказе у вези са дисциплинским поступком.

Жалбена комисија Владе – Веће је, разматрајући изјављену жалбу, ожалбено решење, изјашњење првостепеног органа по наводима из жалбе и списе предмета, утврдило следеће:

Обзиром да је првостепени орган пропустио у смислу одредбе члана 224. став 1. Закона о општем управном поступку испита да ли је жалба, поред констатације да је благовремена, уједно допуштена и изјављена од овлашћеног лица, ова Комисија - Веће је утврдило да је жалба дозвољена и изјављена од овлашћеног лица, те је, сагласно одредбама члана 144. став 1. Закона о државним службеницима, у својству надлежног другостепеног органа, предмет узело у разматрање и одлучивање.

Законом о државним службеницима прописано је: да се за теже повреде дужности из радног односа, државном службенику могу изрећи следеће дисциплинске казне: новчана казна од 20% до 30% плате за пуно радно време, исплаћене за месец у коме је новчана казна изречена, у трајању до шест месеци; одређивање непосредно нижег платног разреда; забрана напредовања од четири године; премештај на радно место у непосредно ниже звање уз задржавање платног разреда чији је редни број истоветан редном броју платног разреда у коме се налази радно место с ког је премештен; престанак радног односа (члан 110. став 2.); да се при избору и одмеравању дисциплинске казне води се рачуна о степену одговорности државног службеника, тежини последица повреде дужности и субјективним и објективним околностима под којима је повреда дужности извршена (члан 115. став 1); да се новчана казна увек извршава административним путем (члан 111. став 3); да дисциплински поступак покреће руководиоца, на сопствену иницијативу или на предлог лица које је претпостављено државном службенику; да се дисциплински поступак покреће писменим закључком, који се доставља државном службенику и на који жалба није допуштена (члан 112); да дисциплински поступак води и о дисциплинској одговорности одлучује руководиоца; да руководиоца може да оснује дисциплинску комисију од три члана да уместо њега покреће и води дисциплински поступак и одлучује о дисциплинској одговорности; да чланови дисциплинске комисије морају да имају стечено високо образовање на студијама другог степена (дипломске академске студије – мастер, специјалистичке академске студије, специјалистичке струковне студије), односно на основним студијама у трајању од најмање четири године и најмање пет година радног искуства у струци, а један члан мора бити дипломирани правник – мастер, односно дипломирани правник (члан 113). Поред наведеног Закон о државним службеницима, у члану 118. прописује да за теже повреде дужности покретање дисциплинског поступка застарева протеком две године од извршене повреде а вођење дисциплинског поступка застарева протеком две године од покретања дисциплинског поступка.

Жалбена комисија Владе – Веће ценило је наводе жалбе као и достављене доказе првостепеног органа, те је увидом у приложене списе у предмету и испитивањем правилности донетог самог ожалбеног решења и по наводима из жалбе утврдило: да је А.А. државни службеник, запослен у Републичком геодетском заводу, у Служби за катастар непокретности Б., распоређен на радно место шефа Одсека у Сектору за катастар непокретности; да је директор Републичког геодетског завода, Решењем 07 број: ... од 17. септембра 2014. године основао Дисциплинску комисију Републичког геодетског завода, састављену од три члана од којих је један члан дипломирани правник, којој је пренео овлашћење да покреће, води дисциплински поступак и одлучује о дисциплинској одговорности

запослених у Републичком геодетском заводу; да је сходно Предлогу начелника Службе за катастар непокретности Б., број: ... од 21. јануара 2015. године, Дисциплинска комисија Републичког геодетског завода, Закључком о покретању дисциплинског поступка, 07 број: ... од 07. априла 2015. године, покренула дисциплински поступак против именованог због основане сумње да је извршио тежу повреду радне дужности из радног односа из члана 109. став. 1. тачка 2. Закона о државним службеницима; да је Дисциплинска комисија Републичког геодетског завода, по овлашћењу директора Републичког геодетског завода из решења, 07 број: ...од 17. септембра 2014. године одржала усмену расправу дана 28. априла 2015. године, када је, уз присуство пуномоћника жалиоца саслушала жалиоца у својству странке, као и сведоке Б.Б. и В.В. и извела појединачно доказе – читањем исправа из списка предмета, који се односе на предметни дисциплински поступак, што је све констатовано Записником са усмене расправе, 07 број: ... од 28. априла 2015. године, на који није било примедби, за чиме је председник комисије констатовао да је расправа закључена.

Даљим у увидом у списе предмета, ова Комисија – Веће је утврдило да је након одржане усмене јавне расправе, Дисциплинска комисија у предмету дисциплинске одговорности државног службеника А.А. приступила већању и гласању о чему је сачинила Записник о већању и гласању, 07 број: ... од 28. априла 2015. године, па је на основу изведених доказа и утврђивања одлучних чињеница, донела ожалбено решење којом је именованог огласила одговорним зато што није до 25.12.2013. године, донео решење о упису уговорне хипотеке, у корист Eurobank EFG Штедионица а.д. Београд, на непокретности чији је он власник (породична стамбена зграда) и ако је захтев за упис хипотеке поднео дана 06.07.2007.године, држећи предмет са групом неурађених предмета, све до 21.01.2015.године, када је на захтев адвокатске канцеларије "А. са сарадницима" из В., по захтеву исте, начелник Г.Г., донео решење о упису хипотеке- чиме је учинио тежу повреду службене дужности: "незаконит рад или пропуштање радњи за које је државни службеник овлашћен ради спречавање незаконитости или штете" из члана 109. тачка 2. Закона о државним службеницима, те је сходно томе, применом члана 110. став 2. Закона о државним службеницима, изрекла именованом дисциплинску меру – новчана казна у висини од 25% од плате за пуно радно време исплаћене за месец у коме је новчана казна изречена и то у трајању од 3 (три) месеца.

Полазећи од утврђеног, ова Комисија – Веће је размотрило приговор застарелости покретања и вођења дисциплинског поступка, у прилог чему указује да је поступак покренут 07. априла 2015. године, а да је жалилац послове начелника обављао до 25. фебруара 2013. године од којег датума је протекло до покретања дисциплинског поступка протекло законски рок од 2 године и поводом приговора утврдило следеће.

Увидом у Записник са дисциплинске расправе од 28. априла 2015. године, утврђено је да је пуномоћник жалиоца у завршној речи истакао приговор застарелости покретања и вођења дисциплинског поступка. Увидом у образложење ожалбеног решења утврђено је, да је Дисциплинска комисија размотрила приговор застарелости и поводом истог утврдило неоснованост, обзиром да је повреда радне дужности настала 25. децембра 2013. године, кад је утврђено да окривљени није поступио по предмету јер чињеница да ли је окривљени био начелник или не није од утицаја на застарелост из разлога што је окривљени као државни службеник био задужен за реализацију тог предмета; да имајући у виду да је рок застарелости за покретање дисциплинског поступка две године од дана учињене повреде у смислу Закона о државним службеницима, а да окривљени практично повреду радне дужности чини за сво време рачунајући од времена када је примио предмет до времена кад је предмет затечен као „не урађен“, код њега, то је и неспорно да је дан учињене повреде радне дужности, дан када је затечен предмет код окривљеног; да је Дисциплинска комисија посебно ценила чињеницу да повреда радне дужности није могла бити откривена због тога што је окривљени као руководилац СКН Б., држао предмет код себе са очигледном намером да се наведено решење не реализује из њему познатих разлога, на који начин је повреду дужности, која му се ставља на терет из члана 109. тачка 2. Закона о државним службеницима, вршио непрекидно до дана откривања.

Код оваког стања ствари, по оцени ове Комисије - Већа, првостепени орган је правилном применом члана 118. Закона о државном службеницима одбио приговор застарелости као неоснован. Првостепени орган је рок застарелости од две године за покретање дисциплинског поступка, правилно рачунао од момента када је од стране жалиоцевог руководиоца-начелника СКН Б., утврђено да се предмет по жалиоцевом захтеву о упису уговорне хипотеке у корист Eurbank EFG Штедионица, од 06. јула 2007. године, налази код жалиоца нерешен, за коју одлучну чињеницу је првостепени орган, извео доказе и несумњиво утврдио на основу изјава и саслушања жалиоца и сведока у поступку, као и Захтева за издавање листова непокретности са табеларним приказом дужника, Адвокатске канцеларије А. из В. од 25. децембра 2014. године. У вези са овим, првостепени орган је правилно оценио да није од утицаја на оцену застарелости, да ли је жалилац био начелник или не током целог периода пропуштања да спроведе поступак по предмету. Наиме, без обзира на неспорну чињеницу, да му је функција начелника престала 25. фебруара 2013. године, а имајући у виду такође, неспорну чињеницу да је у моменту подношења захтева за упис од 06. јула 2007. године жалилац обављао послове одговорног лица - начелника СКН Б., по оцени ове Комисије – Већа, постојала је и даље дужност да и након престанка обављања дужности начелника, као државни службеник у СКН Б., поступа по захтеву и реализује упис хипотеке. Ово посебно, када се узме у обзир чињеница да је жалилац уједно и подносилац захтева за упис хипотеке на његовој непокретности, да се предмет сво време налазио код њега, те је стога неспорна намера и интерес жалиоца да се упис наведеног реалног терета не изврши или пролонгира.

Ова Комисија – Веће је размотрило наводе у жалби којима се указује да је првостепени орган неовлашћено прекорачио Закључак о покретању дисциплинског поступка од 07. априла 2015. године на основу кога је вођен поступак, уносећи у ожалбено решење другачију изреку, то јест у ожалбеном решењу се избачене речи из закључка "у обављању послова начелника СКН Б.", те да је у вези са тим измену требало пратити и доношење одговарајућег Закључка о измени и допуни закључка, те и исти доставити странци ради изјашњења, али по оцени ове Комисије – Већа нису од утицаја на друкчије решавање ове правне ствари. Наиме, тачно је да су, како се наводи у жалби, у ожалбеном решењу изабачене речи „у обављању послова начелника СКН Б.“ које су инцијално наведени у Закључку по покретању дисциплинског поступка. Међутим, недоношењем Закључка о измени и допуни закључка о покретању дисциплинског поступка, по оцени ове Комисије – Већа, није повређено право на одбрану и изјашњење жалиоца. Ово са разлога, што је наведена конкретизација чињеничног описа повреде, извршена након окончане усмене расправе, а на основу резултата спроведеног доказног поступка на усменој расправи, у којој је жалилац, односно његов пуномоћник учествовао и већ се на оклоности које су биле подлога за измену, изјаснио.

Поред тога, ова Комисија – Веће констатује да је у диспозитиву решења погрешно наведен датум 25. децембра 2013. године, обзиром да из образложења решења и списка предмета произлази да је 25. децембра 2014. године, начелник СКН Б. утврдио да по захтеву није уписана хипотека и да се предмет налази код жалиоца. Међутим, оцењено је да се ради о повреди правила поступка који нису од утицаја на законитост донетог решења, односно да се ради о грешци у означавању датума под којим је захтев поднет, коју сходно члану 209. Закона о општем управном поступку, првостепени орган има исправити посебним закључком.

Поводом навода у жалби које се тичу саме радње која се ставља на терет жалиоцу да иста не представља повреду службене дужности, јер банка није претрпела штету, а да је постојала било каква намера непокретност би била или отуђена или оптерећена, по оцени ове Комисије - Већа нису основани, обзиром да из описа дисциплинске повреде за коју је жалиоц оглашен кривим, произлази да је извршио повреду радне обавезе из бланкетне норме члан 109. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, која гласи „незаконит рад или пропуштање радњи за које је државни службеник овлашћен ради спречавања незаконитости или штете“, а која се у конкретном случају огледа у пропуштању радњи за које је државни службеник овлашћен ради спречавања незаконитости. Са

наведеног прозилази, да првостепени орган није био обавезан да као елемент одговорности утврди и постојање штете, обзиром да законски опис повреде предвиђа штету као алтернативну последицу.

Према томе, ценећи наводе из жалбе, сваки понаособ, као и жалбу у целини, поступак у коме је донето првостепено решење и прописе на којима је ожалбено решење донето, Жалбена комисија Владе – Веће утврдило је да је првостепени орган правилно спровео поступак, правилно утврдило чињенично стање, као и да је при избору и одмеравању дисциплинске казне водио рачуна о степену одговорности жалиоца, и субјективним и објективним околностима под којима је повреда дужности извршена, а нарочито о тежини последица повреде дужности и да је донео првостепено решење које је правилно и на закону засновано, а да је жалба неоснована.

Из наведених разлога је, применом члана 144. Закона о државним службеницима у вези члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучено као у диспозитиву.

У вези са захтевом жалиоца да се надокнаде трошкови настали у вези са вођењем овог управног поступка (другостепеног), односно трошкови ангажовања пуномоћника из реда адвоката на име састава жалбе и трошкови уплаћене Републичке административне таксе, ова Комисија – Веће, утврдило је следеће:

Законом о општем управном поступку прописано је: да кад је поступак који је покренут по службеној дужности завршен повољно за странку, трошкове поступка сноси орган који је поступак покренуо (члан 103. став 3.); да свака странка сноси, по правилу, сама своје трошкове проузроковане поступком, као што су трошкови долажења, дангуба, издаци за таксе, за правно заступање и стручно помагање (члан 104. став 1.); да се трошкови за правно заступање накнађују само у случајевима кад је такво заступање било нужно, односно оправдано (члан 104. став 3.); да у решењу којим се поступак завршава, орган који доноси решење одређује ко сноси трошкове поступка, њихов износ и коме се и у ком року морају исплатити (члан 107. став 1.); да ако орган у решењу не одлучи о трошковима, навешће у решењу да ће се о трошковима донети посебан закључак (члан 107. став 4.).

Будући да је жалба жалиоца одбијена, ова Комисија – Веће је на основу наведених одредби одбило захтев за накнаду трошкова, с обзиром да жалилац није успео у жалби, па, с тим у вези трошкови нису били оправдани, те исте треба и да сноси, те с тога је одлучено као у тачки 2. диспозитива овог решења.

Упутство о правном средству: Ово решење је коначно у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема подношењем тужбе суду непосредно или поштом уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице ако таквих лица има.

Решено у Жалбеној комисији Владе
Решењем број: 116-01-59/2015-01, дана 19. маја 2015. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ

Веселин Лекић

Доставити:

- пуномоћнику жалиоца преко првостепеног органа
- првостепеном органу
- у архиву